

PRVNÍ LÁSKA, DRUHÁ ŠANCE

KAŽDÝ
NĚKDY
UDĚLÁ
CHYBU

KRISTIN DWYER

KAŽDÝ NĚKDY
UDĚLÁ CHYBU

KAŽDÝ
NĚKDY
UDĚLÁ
CHYBU

KRISTIN DWYER

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2022 Kristin Dwyer
Translation © 2023 Barbora Knebllová
Czech edition © 2023 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
All rights reserved

Každý někdy udělá chybu

Z anglického originálu *Some Mistakes Were Made* přeložila Barbora Knebllová

Redigovala Eva Klimentová

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o. v edici #booklab v roce 2023

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

ISBN 978-80-276-0689-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Pro Davida, který na mě pořád myslí.

A rozhodně ne pro Adrienne Youngovou,
která prohlásila, že pokud jí tuhle knížku věnuju,
koupí si šest set výtisků a pak je spálí.
Tahle knížka rozhodně není pro tebe.

1

MYSLÍM NA NĚJ.

Už zas.

I teď, v tuhle chvíli, do které nepatří. I tady, na místě, kam ho nikdo nezval. A musím si dávat pozor, protože vzpomínky jsou jako déšť.

Sem tam na mě proti mé vůli dopadne nevinná kapka a pak najednou zjistím, že stojím uprostřed lijáku.

Vršek mého hranatého klobouku je prázdný. Čtverec potažený tmavozeleným saténem nemá žádnou ozdobu. Na rozdíl od klobouků mých spolužáků. Nic, co by odráželo člověka, který ho má na hlavě. Nic o člověku, kterému patří.

Vypadal by můj maturitní klobouk stejně, kdyby tu byl on?

Odsunu tu myšlenku stranou, zhluboka se nadechnu a ustoupím z uličky. Skupina dalších maturantů na obrovském stadionu se protlačí kolem mě, a přesto se mi nějak daří jim překážet. Pohlédnu vzhůru k modré obloze, která už začíná růžovět.

Západy slunce jsou tu jiné než na Středozápadě. Zářivější, jako by světlo bylo doopravdy ze zlata.

„*Proboha*,“ utrousí jedna z holek se svým kalifornským přízvukem. Všichni tu mluví jinak. Chtěla bych být doma. Chtěla bych...

Přes travnatou plochu fotbalového hřiště zahlédnu Tuckera Albreyho.

To není ten *on*, na kterého jsem myslela.

Proplétá se mezi židlemi a rází si cestu ke mně. Oči mu zakrývají sluneční brýle a vlasy má ještě rozčuchané po surfování. Tucker vypadá, že sem patří. S rukama v kapsách úzkých kalhot a košilí na pár knoflíků od límce rozepnutou, odhalující jeho opálený hrudník. Je atraktivní a nic pro to nemusí dělat. Skoro jako by nepocházel ze stejného rovinatého venkova v Indianě, kde jsme oba vyrůstali. Jako by byl v jižní Kalifornii doma.

Ale není.

Tucker se zazubí a mrkne na skupinku holek, která kolem něj prochází. Zahihňají se a jedna z nich se ohlédne přes rameno. Není to poprvé, co jsem ráda, že se mnou Tucker neflirtuje. Jeho úsměv je mocná zbraň.

Přísně se na něj zamračím, i když to nemyslím úplně vážně. Takový je už odmalička. Otevřený, opravdový a zároveň arogantní.

Všichni bratři Albreyové jsou takoví.

„Co je?“ Nedbale pokrčí rameny.

„Můj maturitní obřad není příležitost pro tvoje flirtování.“

„Prosím tě, Ellis.“ Položí si opálenou ruku na hrud. „Kdy, když ne teď? Kdo, když ne já?“

Obrátím oči v sloup. „Hledej si svou příští oběť jinde.“

„Volba tvých slov mě uráží.“ Obejme mě kolem ramen a já cítím hlubokou úlevu, že je tady. Alespoň Tucker je tu se mnou. Představovala jsem si tenhle den snad stokrát, ale nikdy nevypadal takhle. Jsem vděčná, že po posledním roce mi aspoň něco zůstalo. Tucker.

Natáhne před nás ruku, ve které drží mobil. „Ukaž nám svůj certifikát Ukončeného středoškolského utrpení.“

Ukážu.

„Ne před obličejem, ty trdlo.“

S povzdechem dám maturitní vysvědčení trochu níž, aby byl na fotce vidět i můj obličej. Tmavé vlasy, které nejsou nikdy pořádně rovné ani pořádně vlnité, pihy, jimž se díky létu, které tu nikdy nekončí, nedá vyhnout, a bledě modré oči.

Nemám chuť se usmívat.

Skupinka opálených třpytivých blondýnek, která právě prošla kolem, se zastaví jen pár metrů opodál. Upravené a dokonalé.

„A teď,“ řekne Tucker, „se po tobě chce jen jedno – abys vypadala aspoň trochu spokojeně.“

Usměju se na něj od ucha k uchu, jako bych právě říkala: *Hurá! Jsem volná!*

Tucker nás vyfotí, a když se dívá na výsledek, zabručí: „Ty jsi fakt případ... copak nevíš, že holky maj bejt nadšený, když se fotí se sexy klukama?“

Zasměju se. Tucker není sexy kluk. Alespoň ne pro mě. Je v podstatě můj bratr. Můj nejlepší a jediný kamarád v San Diegu.

Než stihnu odpovědět, ucítím zezadu něčí objetí. „Tys to dokázala!“

Ztuhnou mi ramena, když mě teta Courtney s hlasitým mlasknutím políbí na tvář. Všimne si, že mi tam obtiskla rtěnku, a pokusí se ji s rozpačitým úsměvem setřít. „Promiň,“ zamumlá. Většinou se ke mně chová buď příliš kamarádsky, nebo příliš starostlivě.

Snažím se cítit vděčnost za to, co pro mě tenhle rok udělala, ale nedokážu myslet na nic jiného než na to, o co jsem od svého příchodu do Kalifornie přišla.

Teta si zastrčí pramen hnědých vlasů za ucho a odkašle si. „Teď je z tebe *maturantka*.“ Říká to laskavě, ale nesměle. „Jaký je to pocit?“

Stejný jako ostatní pocity. Špatný.

Ale to není odpověď, kterou chce slyšet. S námahou vytáhnu koutky úst nahoru. „Celkem fajn, myslím.“

Pohlédne na štrapec klobouku, který držím, a její úsměv jen nepatrně povadne. Roztržitě si pohrávám s oranžovými a bílými vlákny.

Tyhle barvy se mi vůbec nelíbí, protože by měly být jiné.

Měly by být modré a stříbrné jako barvy střední školy Sylvan Lake.

„Můžeš si ten štrapec pověsit na zpětné zrcátko, až dostaneš auto.“ Teta se znovu podívá na mě a narovná si brýle na špičce nosu. „No, možná, že to už se dneska nedělá.“

Jako bych snad *já* věděla, co se dneska *dělá*. Vypadá to, že vůbec nezaznamenala, že tu nemám žádné kamarády.

Tucker zaúpí a chytí mě kolem ramen. „Nikam si ty nechutný barvy nevěš.“ Vezme mi klobouk a zvedne ho. Tmavozelený satén zachytí světlo a zaleskne se. „Stejně bych ten pitomej klobouk radši nějak ozdobil. Loni mi Dixon na ten můj nakreslil lihovkou penis.“

„Tuckere,“ ozve se teta s předstíraným pohoršením.

Tucker mi vrátí klobouk. „Musím teda přiznat, že já jsem mu na záda taláru nakreslil prsa, když měl maturitní obřad on. Všimnul si toho až po něm.“

Ta vzpomínka mi prolétne hlavou. Dixon ten večer hodil Tuckera do jezera a udělal mu monokl. Skoro cítím vůni letní trávy. Pak si vzpomenu ještě na něco jiného.

Easton pod potmělou oblohou. Dívání se na hvězdy. Nohy svěšené z mola a máchání ve vodě. Tak blízko sebe, že cítím horko sálající z jeho kůže.

„Jdeš to někam oslavit?“ Teta Courtney už se ptá popáté, jako by snad čekala, že se moje odpověď změní. „Tamten kluk říkal, že se bude něco dít na pláži?“

„Kluk?“ Tucker mezi nás strčí hlavu. „NĚjakej hezkej kluk?“
 Jemně mu polořím dlaň na obliĹej a zatlaĹím ho zpátky. „Ni-
 kam nejdu. Ani ty lidi neznám.“

Teta sevře rty do tenké linky.

„Co děláš ty, Tucku?“ zeptám se. „Mohli bysme jít na pláž.“
 Teta se zatváří dychtivĹe, tak dodám: „Na jinou pláž.“

V jeho hlase slyším zaváhání, ale pak odpoví. „JasnĹe.“

Dělá, jako by nemĹl nic v plánu. Tucker má vřdycky kam jít.

Pípne mi upozornĹní na mobilu. @duckertucker vás oznaĹil
 na fotce. Otevřu ho a vidím nás dva, jak se usmíváme, a za námi
 modré nebe. V ruce mám maturitní vysvĹdĹení a na sobĹ na-
 prosto nesluřivý zelený hábit.

Ale vypadám řastně. Další důkaz, ře sociální sítě klamou.

Před třemi dny byly plné podobných fotek z moří střední
 v IndianĹe. Mí bývalí spoluřáci s úsmĹvy a modrými taláry. Takovř
 jsem mĹla na sobĹ mít i já. Ty fotky mĹly být i moje.

„VeĹeře?“ zeptá se teta Courtney.

Představím si, jak sedím naproti ní v poboĹce nĹjakého restau-
 raĹního řetĹzce a ona se mĹ snaří ptát na vřechny ty vĹci, o kterřch
 si myslí, ře by se dospĹlý nebo rodiĹ ptát mĹl. Ale ona není můj
 rodiĹ. Je to jen tátova mladří sestra, která má smůlu, ře je z celé naří
 rodiny jediná osoba, co je natolik spolehlivá, aby mĹ mohla dostat
 do péĹe. Ař do loňského roku jsem ji vídala jen o Vánocích. Teta,
 kterou vídáte jednou za rok, není ĹlovĹek, se kterřm chcete osla-
 vit jednu z nejdůleřitĹjších událostí svĹho řivota. „Nemám hlad.“

„Aha.“ Jeří úsmĹv trochu povadne, ale rychle se vrátí zpátky.
 StejnĹ jako můj provinilř pocit. „NechĹeř nĹjaké peníze?“

„NĹco mám,“ odpovím. Další vĹc, kterou jí nedovolím.

„Dobře. Tak. Ehm. Ať nepřijdeř moc pozdĹ!“ řekne, ale ono
 „moc pozdĹ“ stejnĹ nic neznamená. Od té doby, co jsem k ní

přijela bydlet, jsem se stejně vždycky vrátila nejpozději do desíti.

Tucker pořád něco zuřivě ťuká na mobilu a já si říkám, s kým si to asi píše. Potlačím zvědavost, protože cítím, že by mohla přerůst do naděje. „Hej,“ strčím do něj bokem. Vzhledne a na okamžik vypadá zmateně.

„Promiň,“ omluví se a zastrčí si mobil do kapsy. „Jen jsem psal...“

Chci se zeptat, mám to na jazyku. Mohla by to být jen obyčejná slova. Taková, co nic víc neznamenají. Ale mám strach, že by v nich nakonec bylo něco víc než jen ta otázka.

Svoji mámě? Svoji rodině? Eastonovi?

Tuckerův výraz se promění. Zračí se v něm lítost, a já polknou podráždění. Vždycky jsem v lidech probouzela soucit, ale od Tuckera mi to vadí mnohem víc. On by se na mě měl dívat jinak. On by pro to měl mít pochopení.

„Pláž?“

Zhluboka se nadechnu. „Jo.“

Je to jen dva bloky odsud, protože v tomhle přímořském letovisku poblíž San Diega není nic příliš daleko. Teta Courtney mi zamává na rozloučenou, vydá se zpátky na parkoviště a já se snažím necítit moc velkou úlevu. Není to ode mě hezké vůči někomu, kdo se ke mně celou dobu chová velkoryse a laskavě.

Vyrazím rovnou k vlnám, zatímco Tucker zamíří k pojízdné dodávce, která jako vždy prodává burritos. Zvuk Tichého oceánu je tak hlasitý, že skoro není slyšet. Ticho, do kterého vstoupíte jako do mlhy a po nějakém čase ho přestanete poslouchat a začnete ho vnímat. Zabořím nohy do písku a sleduju, jak se slunce potápí do černé vody.

Tucker hodí na zem mezi nás hnědý papírový sáček s kukuřičnými chipsy a já se svalím vedle něho. Podá mi burrito. „Al pastor, bez rýže, bez fazolí. Protože jsi buran.“

Prohrabávám sáček. „Kde je pálivá omáčka?“ zeptám se.
„Prej jim došla.“

Podívám se na něj zpřímá. „Víš, že když kecáš, tak máš vyšší hlas?“

Začne mluvit tónem, který paroduje ten můj. „Děkuju ti za to burrito, Tuckere. Jsi prostě nejlepší. Děkuju ti, že jsi všechno zrušil a šel místo toho se mnou na pláž. Dojdu si pro tu pálivou omáčku sama, protože nejsem srab.“

Vyčerpaně zasténám. Jako by omáčka byla v tuhle chvíli ta nejdůležitější věc a hrozilo by, že bez ní umřu. „Přece víš, že mě nesnáší. Tobě vždycky dává omáčku navíc.“

„Přeháníš,“ zamumlá a rozbalí fólii. „Maria má prostě ráda krásné věci, s tím nic nenadělám.“

Zvedneme burrita a Tucker nás vyfotí s vlnami v pozadí. Přidá popisek *burritová oslava s mojí kočkou*. Ukousnu si sousto, ve kterém je hlavně tortilla, a upřeně se zahledím na horizont. Doléhají k nám hlasy lidí, co si hrají ve vlnách. Pomalu nastává příliv.

Když zmizí poslední kousek jídla, Tucker se opře o lokty a pozoruje západ slunce. „Tak. A co teď?“

Neptá se na dnešek. Nebo na zítřek. Ptá se na to, co hodlám dělat teď, když škola skončila. Teď, když je mi osmnáct. Teď, když už jsem volná.

Celý poslední rok jsem strávila čekáním. Čekáním na chvíli, kdy budu konečně moct s výdechem vypustit úzkost, kterou jsem v sobě nosila od loňského léta. Čekáním na to, kdy zapomenou na všechno, co jsem měla a už nemám. Čekáním na to, kdy zapomenou *na něj*.

Easton a já jsme odjakživa plánovali vyrazit po střední škole na cesty. A teprve až by nám svět pronikl až do morku kostí, a zanechali bychom po všech jeho koutech kousky sebe, šli bychom na vysokou.

Spolu.

Ale místo toho, abych zjišťovala, kdy se konají oslavy úplňku v Thajsku, nebo vymýšlela nejzajímavější způsoby, jak zabloudit v pražských uličkách, jsem svůj maturitní rok strávila přemýšlením nad tím, kdo vlastně jsem, když tyhle věci zmizely.

Kdo jsem bez Eastona.

„Kalifornská univerzita.“ Když to vyslovím, zní to jen jako dvě slova, ale chci, aby to znělo taky optimisticky. Na vysoké se budu moct rozhodnout, kým chci být. „Přes léto budu pracovat a na podzim nastoupím do školy.“

„A to je všechno?“ zeptá se.

Zvednu hrst písku a prosévám ji mezi prsty. „Možná.“

Tucker vydá hluboký, zamyšlený zvuk. „Je na tebe pyšná.“ Neptám se, koho tím myslí. To by bylo plýtvání časem nás obou. Mluví o své matce. „Chtěla tu být.“

Samozřejmě, že tu chtěla být. Ale nedostala tu možnost. Zanořím nohu hlouběji do písku. „Přišlo mi, že o zas tak moc nejde.“

Tucker se zasměje, ale bez humoru. „Víš, že umíš lhát nejhůř ze všech lidí, který znám?“

Mám pocit, že se před ním musím obhajovat, což mě taky štve. „Udělala jsem všechno, co po mně chtěla. Odstěhovala jsem se do Kalifornie. Odmaturovala jsem. Přihlásila jsem se na vysokou. Ona tu chtěla být kvůli sobě. Protože všechno dopadlo tak, jak to chtěla ona.“

Ale nejsem si jistá, jestli všechno dopadlo tak, jak jsem to chtěla já.

„Ellis, já vím, že to tak nemyslíš, a jenom díky tomu se mi daří odolat chuti tě na místě zamordovat. Moje máma tě má ráda. Vždycky měla.“

Možná měla. Možná existovala doba, kdy mě Sandry Albreyová měla ráda jako vlastní dceru, ale to bylo předtím.

„Řekl jsi jí, že mě vzali na Kalifornskou?“ zeptám se.

Otevře pusy, aby mi odpověděl. Zavře ji. Pak otevře znovu. „Já myslím, že bys jí to měla říct ty, ne?“

Má pravdu, a to je na tom to nejhorší. Já to Sandry říct chci. Chci, aby se jí na tváři rozhostil výraz plný hrdosti, i když tím přijdu o tu svou. Protože někde v hloubi srdce stále doufám, že za tyhle úspěchy jsem si zasloužila svoje místo zpátky doma. Říkala jsem si, že když budu dost dobrá, dost potichu, dost poslušná, tak si zasloužím odpuštění.

Popřeju Tuckerovi dobrou noc, umyju si obličej a pak nemůžu usnout a lámu si hlavu s tím, jak jí říct o Kalifornské univerzitě. Ale abych byla upřímná, není to ona, kvůli komu mám obavy.

Je to on.

Mám obavy, že to zjistí Easton. Zasáhne ho to nějak? Bude ho vůbec zajímat, že se tam chystám?

Ale to už je teď jedno. On už do mých plánů nepatří.

Bez rozptýlení, která přináší den, cítím na hrudi tíhu prázdnoty. Vine se kolem mě jako provaz a řeže mě, až krvácím. Najdu si Eastonův profil na sociálních sítích. Zlovyk, kterého se mi nedaří se zbavit.

On. Kamarádi. Úsměvy. Sara.

Easton Albrey se má dobře.

Odmaturoval obklopen svou rodinou. Oslavil to velkou párty u sebe doma. Zažil všechny ty rituály, které patří k tomu, když se

lidé loučí se střední. Mám z toho pocit, jako by mi proud vody podráždel nohy. A udělám něco, co bych neměla.

Zavolám mu.

Mé prsty vytočí číslo, které znám z paměti ode dne, kdy dostal mobil, ale své číslo skryju. Většina lidí nezvedá hovory z anonymních čísel, ale Easton ano, pokaždé.

Zatajím dech a čekám, až se ozve jeho hlas.

„Haló?“ Zní přesně tak, jak si ho pamatuju. Hluboký a lehce zastřený, jako by potlačoval nějaký pocit.

Mlčím.

A pak... a pak uslyším, jak na druhém konci dýchá. Na druhém konci Ameriky.

Chci mu vyprávět tolik věcí. O své maturitě, o svém tátovi, o jeho mámě, o Tuckerovi, o kalifornských plážích. Chci slyšet zvuky, které vydává, když předstírá, že mě poslouchá.

Chci vědět, jestli odstříhnout mě ze svého života bylo pro něj tak snadné, jak to vypadalo.

Ale nejvíc ze všeho chci slyšet, jak vyslovuje mé jméno. Alešpoň jednou jedinkrát.

Nevysloví ho, protože i když to chci, není to to, co potřebuju. Místo toho mlčí. Jen dýchá.

Nádech a výdech.

Klidný a vyrovnaný.

Takový vždycky byl a nikdy nebyl zároveň. Easton je zlozvyk, kterého se mi nedaří se zbavit. Pocit, který nemůžu pustit. Pravda, kterou si připouštím jen v nejslabších chvílích. Nakonec jsem to já, kdo zavěsí první.

Ale až potom, co vypláču všechny tiché slzy až do té poslední.

2

Jedenáct let

POKAŽDÉ, KDYŽ JSEM seděla na zadních sedadlech policejního auta, bylo to s Eastonem Albreyem.

Léto přišlo do našeho městečka brzy a připravilo noční vánek o všechnu jarní svěžest. Nastalo takové horko, které se dalo zahnat jen zevnitř. Z mincí, které jsem nasbírala za polštáři na gauči a v kapsách tátova oblečení na praní, jsem si našetřila dost peněz, abych si u stánku koupila ledovou tříšť.

Moje bosé nohy visely přes okraj školní střechy, pohupovaly se, a svět se pohyboval pod nimi. Cítila jsem, jak mi pití barví jazyk a zuby zářivě modrou barvou, a tiskla jsem si kelímek ze strany na krk.

Easton stál na chodníku a díval se nahoru s hlavou zamyšleně nakloněnou na stranu. Hnědé vlasy měl rozčuchané, což nijak nekazilo jeho stylový sestřih, a v prudkém světle působily jeho tmavé oči skoro černě. Chtěla jsem se dívat jinam, ale odsud bylo bezpečné ho pozorovat.

A stejně, on si s tím začal.

Dívat se na Eastona bylo jako dívat se na pouti do vypouklého zrcadla, kdyby ukazovalo všechno naopak. On byl sebejistý, já spíš plachá. On se pořád usmíval, což se dospělým líbilo. Zato

nikdy nevěděli, jak mluvit se mnou. Jeho oblečení nebylo obnošené a samý flek...

„Jak ses tam dostala?“ zavolal.

Upila jsem brčkem trochu tříště a mezitím se snažila vymyslet, co mu odpovím. „Vyšplhala.“ Hloupá odpověď, ale nebyla jsem si jistá, jak mám s Eastonem vlastně mluvit. Do té doby jsme spolu prohodili jen pár slov, navzdory tomu, že jsme celý náš dosavadní život chodili do stejné třídy.

Zkoumavě přimhouřil oči. „Umíš šplhat dobře?“

Nevím přesně, proč se mě zeptal, ale měla jsem tušení.

Sotva před měsícem jsem stála v supermarketu v uličce se sladkostmi a přemýšlela o tom, že něco ukradnu.

Ty balíčky vypadaly jako dárky, zabalené a nachystané pod vánočním stromečkem. Všechny tak lesklé, blyštivé, s příslibem něčeho sladkého uvnitř. Něčeho, co jsem nemohla mít.

Všichni měli vždycky lepší oběd než já. Lepší jídlo doma. Lepší svačiny. Mohli si dovolit sladkosti, které vypadaly jako dárky.

Já jsem si je přece taky zasloužila.

Když jsem se natáhla pro tyčinku, všimla jsem si něčeho jiného. Na konci uličky stál Easton v zimní bundě se zvědavým výrazem ve tváři. Jeho tmavé oči působily, jako by mi uměl číst myšlenky. Jako by věděl, že nemám peníze, abych za tu tyčinku mohla zaplatit.

Na zlomek vteřiny mě napadlo, že si ji vezmu a budu sledovat jeho reakci, šok z toho, že někdo dělá něco špatného. Ale místo toho jsem se zamyslela nad tím, co by to udělalo ze mě.

Zlodějku.

Od té doby jsem se Eastonovi vyhýbala. Připadala jsem si trapně a měla jsem strach, že mě vidí jako tu holku, která v obchodě zvažovala, že si vezme něco, na co nemá peníze.

Když se Easton Albrey zeptal, jestli umím dobře šplhat, měla jsem říct, že ne. Měla jsem si ho nevšímat a sedět na střeše, dokud bych nedopila svou tříšť a s večerem by se neochladilo.

Ale místo toho jsem mu řekla, že umím.

Něco ve způsobu, jakým se na mě Easton zadíval – tak sebevědomě, i v jedenácti letech –, ve mně vzbudilo touhu souhlasit se vším, co navrhne. A když mi řekl, že potřebuje mou pomoc, neubránila jsem se tomu, jak se ta slova začala v mém srdci rozpínat.

Slezla jsem ze střechy a obešla školu k místu, kde na mě čekal. Otevřené okno v prvním patře vedlo do ředitelny, kde byl uvězněný jeho komiks jako rukojmí našeho ředitele.

Ukradli mu ho. Stala se mu nespravedlnost. Přece nemůžes mít průšvih z toho, že si vezmeš zpátky něco, co ti patří.

Věřila jsem mu.

A když jsem uslyšela, jak na nás někdo křičí, a Easton mi řekl, ať zdrhám, nejspíš jsem bývala mohla běžet rychleji.

Ale nevykašlal se na mě, když jsem zakopla těsně za plotem, který jsme přeskočili. A když nás strážník Thomas chytil, zadýchaný a rudý vzteky, že nás musel pronásledovat, Easton se snažil vzít všechnu vinu na sebe.

„To já jí řekl, ať to udělá. Ona za to nemůže.“ Postavil se přede mně a bránil strážníku Thomasovi ve výhledu. Jeho oblečení vonělo jako prací prášek. Chtěla jsem za ním zůstat schovaná napořád.

„Easte, víš, že vás dva nemůžu nechat jen tak jít.“

Easte, ne *Eastone*. Jako by ho znal.

Bylo vidět, jak se Eastonovi pohnula pod košilí ramena a naklonil se dopředu. „Je to *můj* komiks.“

Nikdy jsem neslyšela, že by někdo mého věku takhle mluvil s dospělým. Další věc, ve které jsme byli protiklady.

Ale v policejním autě jsme ten večer skončili oba. Vezli jsme se domů na neúprosně tvrdých plastových sedadlech. A mně bylo jasné, že jsem se stala tím, kým jsem se stát nechtěla.

Zlodějkou.

Easton se na mě ze tmy zamračeně díval. „Neboj,“ řekl. „Jenom zavolá našim rodičům a odveze nás domů.“

Toho jsem se ale právě bála: že Easton uvidí náš dům. Příjezdovou cestu posetou vajgly, neudržovanou předzahrádku a oprýskaný nátěr.

Otočila jsem se, vyhlédla z okna a pozorovala, jak světla policejního auta promítají na zeď školy modrou a červenou barvu jako v kaleidoskopu.

Ze strany jsem na tváři cítila Eastonův upřený pohled. „Fakt to umíš.“

„Co?“ zeptala jsem se, ale věděla jsem, co má na mysli. *Krást.*

„Šplhat.“ Kousl se do rtu. V tlumeném světle jeho pihy vypadaly tmavší.

Cítila jsem, jak mi na rtech naskakuje úsměv. Ukázala jsem mu dlouhou jizvu na koleni. „Tahle je z plotu kolem Wilsonovy pastviny.“ Potom další, na pravé holeni. „Tahle z přelézání vrat k závodnímu okruhu.“

„A tahle?“ zeptal se a ukázal na dlouhý tenký šrám na mé paži.

Odmlčela jsem se. „To jsem vylezla na střechu supermarketu.“

Přimhouřil oči, nejspíš vycítil, že lžu, ale nic neřekl. Bylo to lepší než vysvětlovat, jak jsem se musela vloupat do našeho domu, protože na mě máma zapomněla.

Dveře u sedadla řidiče se otevřely a strážník Thomas se s fúněním naklonil dovnitř. „Takže, tvým rodičům se nemůžu dovo-

lat, Ellis, ale mluvil jsem s tvou mamkou, Eastone. Máš průšvih. Už zase.“

Zase?

Strážník Thomas nastartoval auto a dlouze vydechl, jako by už měl všeho dost. K Albreyovým to od školy bylo jen pár bloků a celou dobu jsme jeli v tíživém tichu.

Dům, kde Easton bydlel, byl světlý, dokonce i ve tmě. Nad bílou verandou svítla velká okna bez zatažených závěsů, za nimiž bylo vidět pohyb lidí žijících život, který jsem já vídala jen v záblescích. Žlutá barva působila vesele a velikánské keře gardenií pod verandou zrovna kvetly. Poslouchala jsem, jak pneumatiky skřípají po šterku příjezdové cesty, zpomalují a nakonec se zastavily.

Za úzkým svislým oknem po straně dveří vykoukla kudrnatá blondatá hlava. Tucker Albrey. Chodil jen o třídu výš než já a Easton, ale působil mnohem starší. Slýchávala jsem, jak o něm dospělí říkají, že je *vyspělý*, ale moc jsem nechápala, co tím myslí. Tucker zmizel a skrz okno jsem viděla, jak Eastonova máma vyrazila z kuchyně s rukama v bok a rozohněným pohledem.

Jakmile se otevřely domovní dveře, Easton záúpěl, protože se před dům vyhrnula celá jeho rodina. Když se k okýnku auta přirítily dva kluci, instinktivně jsem se stáhla. Stáli tam a zírali na nás jako na zvířátka v zoo.

„Ahoj, Sandry. Ahoj, Bene.“ Strážník Thomas přivítal pana a paní Albreyovy. „Vezu vám vašeho delikventa.“ Řekl to tak, že to vyznělo jako vtip. „Musím ještě odvézt domů Trumanovic děvče.“

Paní Albreyová vrhla pohled zpátky k autu. „Ellis? Truova dcera?“ Eastonova máma vyslovila mé jméno, jako by mě znala. „Nevěděla jsem, že Easton byl s ní.“

Strážník Thomas přikývl a záúpěl. „Šplhá jako pavouk.“